

Prædiken søndag d. 14. august 2016.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Luk 12,49-56 & Rom 8,24-25.

Lev stærkt_Tro er at holde fast i håbet.

Hvis ikke man er interesseret i sport, så er det hårdt at være til for tiden. Man kan jo ikke tænde et tv uden at sendefloden er dækket af alle mulige, mere eller mindre underlige sportsgrene, fra OL i Rio. Hvor er det herligt, at atleter fra hele verden er samlet, og så er alle verdens konflikter og modsætninger sat på hold, for nu skal der dystes i ærlig kappestrid.

Nåe ja, så gør det jo heller ikke noget at vi i nat lige fik Gud til Danmark, da Pernille Blume lige gav alle andre baghjul i svømning.

Noget af det, som man finder i Rio og andre steder i Sydamerika, hvis man skulle finde på at gå i kirke, er herlighedsteologi.

Meget kort fortalt går det ud på, at hvis det går dig godt i livet. Hvis du er succesfuld og har mange penge. Hvis du hele tiden flyder ovenpå, så er det fordi Gud belønner dig for din troskab. Fordi du er god til at stole på Gud og tro på ham, er belønningen, at du ikke bliver syg, at du kører og bor godt, at du er rig.

Det er jo også meget herligt, bare ikke for de, som ikke klarer sig godt. Skulle du være i tvivl om, hvad jeg mener, så synes jeg, der er mange ting at forholde sig kritik til i herlighedsteologien.

I kritikken fæster jeg mig selv ved de mange historier i bibelen, hvor Jesus gør op med farisæernes fastlåste synspunkter, at man selv skulle være skyld i sin ulykke.

At ting i livet går skævt, at ulykken og sygdommen rammer, kan vi aldrig løfte os ud over. Det er et grundvilkår, som vi må leve under. Et grundvilkår, som har sin rod i, at vi lever i en brudt verden. En verden, hvor ondskaben og meningsløsheden også findes. Og indtil Jesus kommer igen, vil det være en realitet.

Skulle sygdommen og ulykken ramme, kan det aldrig skyldes at vi tror for lidt eller forkert.

Nogen gange sker elendige ting bare for gode mennesker. Det gør ondt. Det har vi oplevet på nært hold i denne uge, og det skræmmer os, fordi vi ikke kan håndtere meningsløshedens vilkårlighed.

Når vi ser på den bibeltekst, som vi har foran os i dag, så kan jeg godt forstå, hvis du ikke helt kan følge sammenhængen med det, jeg har sagt indtil nu, med den mærkelige bibeltekst, som blev læst inden talen.

I versene inden dette, forbereder Jesus disciplene på, at der kommer en dag, hvor brudgommen kommer igen. I "Bibelsprog" betyder det, at nu er det endelige opgør mod ondskabens magt umiddelbart forestående. Der hvor Guds rige endeligt slår igennem er på vej. Der hvor alting er utopisk godt bliver virkelighed. Det kan ske i dag, i morgen eller næste sommer. Men det er snart.

Jesus taler dunder her. “ Mener I, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden? Nej, siger jeg, ikke fred, men splid.”¹

Disciplene synes egentlig, at det er fint nok, at de sådan kan være sammen med Jesus og hygge om deres tro.

(Sådan tror jeg egentlig mange kristne har det. At det med tro, er sådan tradition i familien. Det er sådan noget dejligt musik, og det er så hyggeligt i kirken. Vi får det så godt af det.)

Jesus banker i bordet for at få dem til at fatte, at der er meget meget mere på spil her. Det handler ikke om hygge.

Disciplene kan godt forstå, at når vinden kommer fra syd, så kommer varmen. Men de kan ikke se, at når de stumme taler, de lamme de går og de døve de hører, så er det tegnene på at nu kommer Guds rige nær.

Derved afviser de egenlig, at tro også er at håbe på, at tingene bliver gode igen. Jesus er frustreret over det. De har jo allerede set en flig af det, men de kan ikke lave koblingen til Så deres egne liv. At de står overfor en ny virkelighed.

Når Guds rige kommer endeligt, så skal der ikke være ulykke, så skal der ikke være sygdom, så skal der ikke være tårer, lidelse, og død.²

¹ Luk 12,51.

² JF. Åb. 21,3-8.

Vi lever, endnu !!, i en verden hvor sådan noget rammer os. Det ramte også Jesus, som gav sig hen til det, men levede sig gennem det i opstandelsen.

Det som vi må ende op med, er modet til, at turde håbe på, at selvom alting ser sort ud, så skal det nok ende godt

Det håb er nogen gange fornuftsstridigt. Det er nogen gange i modstrid med alt, hvad vi ellers ved.

Tro er netop håbet om, at alting bliver godt. At holde fast i håbet er at acceptere, at vi ikke ved præcis, hvordan det bliver eller hvad der kommer.³

Håb er ikke blind optimisme. Det er heller ikke pessimisme. Det er at forestille sig livet, som det kan blive. Det er ikke kun at se det, som er. Håb anerkender alt der sker med os, men det bifalder ikke alt. Håbet glatter ikke ud på det uacceptable, men det fastholder troen på en bedre fremtid.

I en kirke som vores håber vi på, i fællesskab, at alting ender godt. Det skaber solidaritet.

Vi kan ikke argumentere os frem til at holde fast i håbet, men vi bekender os til, at vi håber og tror.

At tro er ikke at være blind for det faktum at shit happens. Men der er at åbne øjenene for, at uanset hvad, så er vi ikke alene.

³Mathewes, A Theology of Public Life, 243.

At uanset hvad, så bliver det godt på den anden side.

Igen, det er ikke din egen fejl eller din egen triumf. Det er Guds kraft, som bærer igennem.

Slutteligt vil jeg minde om, hvad Paulus siger om håb: “**v24** Til det håb er vi frelst! Men et håb, som man ser opfyldt, er ikke noget håb; for hvem håber på det, man kan se? **v25** Men håber vi på det, vi ikke ser, venter vi på det med udholdenhed.”⁴

Amen

⁴ Rom 8,24.25.